

ЕСЕННА ПЪСЕНЬ

Дали да сегна да откъсна
последният останалъ листъ
на тази есенъ късна?
О дни, изнизани мъниста,
въ калъта на пжтищата разпиляни,
и вие, вѣчни, живи мои рани . . .

Не ме научихте на нищо,
и нищо, може би, не струвате,
щомъ още мога да сънувамъ
и въ сънищата си да вѣрвамъ —
и кръзь измамитѣ изнищени
да мѣтамъ златната сновалка
съ новоизсукана надежда.

Не знамъ, дали отъ тази прежда
за мачтата платно ще стане
на нѣкогашната ми ладия,
съ която (както въ старитѣ балади)
да стигна въ свѣтлото пристанище
на нѣкаква любовъ . . .

Но знамъ — ще стане златотканъ покровъ,
подъ който сладко ще сънувамъ
съня, отъ който нѣма будене,
— и въ който нѣма и заблуди.